

— Казвай.

— Всички знаятъ, че съмъ избилъ много дивечъ, безъ да ми трепне окоето, — започна чичо Стоянъ, — но мнозина не знаятъ какво нѣщо е да убиешъ сърна. И азъ не знаехъ. Една сутринъ излизамъ на ловъ. Хванахъ гората все нагоре, дето става толкова гжста, че и пжтеки нѣма. Цѣль день се провирахъ изъ шубрацитѣ и никжде не намѣрихъ пжтека. Най-после излѣзохъ на една поляна. Седнахъ да си почина. Сложихъ пушката до мене. Подиръ малко чувамъ, шушне се въ шубрацитѣ. Сърна, помислихъ си, и дадохъ знакъ на кучето да не мърда. И наистина, следъ малко шубрацитѣ се разгърнаха и се показа малка жълта глава съ черна муцуна, подуши въздуха и, докато да побѣгне, азъ гръмнахъ. Тя падна на колѣне предъ менъ. Затичахъ се, извадихъ ножа да я заколя. И спрѣхъ. Погледнахъ я въ очитѣ — тя ме гледа и плаче! Виждалъ ли си ти животно да плаче? А тя ме гледа и като човѣкъ плаче! Така си и затвори очитѣ пълни съ сълзи. Хвърлихъ азъ ножа на страна; взехъ пушката, строшихъ я на две и я захвърлихъ въ гжсталака. И отъ тогава не мога да отида на ловъ. Ти да видишъ: животно пѣкъ плаче като човѣкъ!

Тодоръ Харманджиевъ

З И М А

Начумери се небето,
Хладенъ вѣгъръ вѣе,
Слънчо златенъ задъ горитѣ
Скри се и не грѣе.

По клонетѣ нѣма птички —
Зима ги прокуди,
Леко падатъ отъ небето
Бѣли пеперуди.

Ей отсреща Колю стѣга
Вече и шейната —
Пакъ ще правиме пързалки
Долу край рѣката!

Василь Павурджиевъ